

сжщото врѣме като натяхнахъ и за това новосъставено училище за военно обучение на български-тъ младежи, че нищо нѣма да излѣзе отъ него.

Прѣзъ зимата 1868 год. *Хаджи Димитръ* бѣше останалъ въ Букурещъ, съ когото се виждахъ почти всѣки день. Въ мене бѣше се породила идеята, че сега особно е нужно да се **пригответи** една **по-голѣма** чета за едно възстание въ България, тъй като духоветъ въ България се виждаха доста добръ разпалени и пригответени за едно възстание. А главно и за това: а) че това възстание, ако и да не успѣе твърдѣ много, то ще подкрѣпи идеята за сжществуването на комитета, което бѣше една належаща нужда; и б) то ще подпомогне поне и за бързото разрѣшение на нашия *черковенъ въпросъ*, който бѣше вече добръ узрялъ и чакаше единъ удобенъ случай да се рѣши отъ Портата.

Хаджи Димитръ ми каза, че той е готовъ и рѣшенъ за работа, но главната спянка е тая, че първо нѣма тукъ достатъчно число младежи, за да се събере една такава голѣма чета, понеже повечето врѣдни младежи сж прибрани въ Бѣлградъ въ нѣ-какво военно училище, и второ отъ гдѣ ще се намѣрятъ толкова срѣдства, за да се въоръжатъ както трѣба. Азъ му отговорихъ, че колкото за момчетата е лѣсна работа, азъ ще се постарая, за да се ра-стури това тѣхно тамъ училище и да добавя тукъ. Азъ имамъ вече писма отъ нѣкои, които ми пишатъ като кореспонденция за въ вѣстника, че не сж благодарни тамъ, защото тѣхнитѣ учители ги оскърбявали постоянно, и не ги обучавали спорѣдъ програмата както имъ била казана. Малко трудъ ми трѣба прочее да залѣгна за разтурянieto имъ. Но колкото за срѣдствата нѣмай грижа, азъ ще се постарая да намѣря и тия срѣдства. Въ днешно врѣме има българи родолюбци, които драговошно ще по-жертватъ за такова дѣло.

По този планъ започнахме да се споразумяваме ще въ зачалото на мѣсець Априль 1868 г.